

JAMES PONTI

**WERELD
SPIONNEN**

EUROPA: CODE ROOD

DE FONTEIN

Belmarsh-gevangenis, Engeland

Lucien Allard had haast, wat nooit goed is als je in de gevangenis zit. Hij haalde diep adem om tot rust te komen en bekeek zichzelf in de spiegel, of wat in de Belmarsh-gevangenis moest doorgaan voor een spiegel. Echte spiegels waren verboden omdat ze gebroken konden worden, en de scherven zouden dan als wapens gebruikt kunnen worden. Dus hij staarde in een doffe metalen rechthoek die de grootte had van een boek, en zijn gezicht leek daarin wel een onderdeel van een abstract schilderij.

Hoe had hij zo diep kunnen zinken? Als leider van het wereldwijde misdaadsyndicaat Umbra was hij eraan gewend om in stijl over de hele wereld te reizen, verfijnde gerechten te eten en te slapen in een van zijn luxewoningen. Nu leefde hij op gevangeniseten en bracht hij het merendeel van zijn tijd door in een

cel die de afmeting had van twee bij drie meter.

Hij had echt haast. Haast om hier weg te komen.

‘Cipier,’ riep hij door het smalle gleufje in zijn deur.

Het probleem was dat niemand ooit was ontsnapt uit de EBI, de extra beveiligde inrichting van Belmarsh. De EBI was een afdeling in de gevangenis waar het Verenigd Koninkrijk de gevaarlijkste criminelen opsloot. Allard had op weg naar zijn cel maar liefst twintig vergrendelde deuren geteld, veel met ingebouwde vertraging. Wegkomen zou zo goed als onmogelijk zijn.

Zo goed als.

‘Cipier,’ riep hij nogmaals, ongeduldig.

‘Rustig aan,’ bulderde een gevangensbewaarder met de naam Blanton, die met zijn gezicht voor de opening verscheen. ‘Wat wil je?’

‘Ik wil in restaurant The Wolseley eten,’ antwoordde Allard. ‘*Steak au poivre*. Maar ik neem aan dat ik genoeg zal moeten nemen met een kop lauwe earlgreythee hier in dit blok.’

Belmarsh was dan wel de beruchtste gevangenis in Groot-Brittannië, het was nog steeds een Britse gevangenis. De middagthee werd zo’n beetje beschouwd als een basisrecht.

‘Vijf minuten,’ zei de cipier terwijl hij de deur van het slot haalde om hem eruit te laten.

‘Dat is niet eens genoeg tijd om thee goed te laten trekken,’ reageerde Allard.

‘In The Wolseley misschien niet,’ zei Blanton grinnikend. ‘Maar hier in de EBI is het precies de juiste hoeveelheid tijd.’

Allard trok een gezicht. ‘Je bent echt een barbaar.’

‘En volgens mijn vrouw houden mijn communicatievaardigheden niet over.’

Allard stapte lachend de gang op. ‘We zijn nooit te oud om te leren.’

De veertien gevangenen in de EBI hadden ondanks hun beruchte verleden over het algemeen een goede relatie met de bewaarders, wat nodig was als je zoveel tijd doorbracht in zo’n krappe ruimte. De gevangenvaarders mochten er daarom maar drie jaar werken, waarna ze werden overgeplaatst naar een ander deel van de gevangenis. Op die manier kon niemand een te hechte relatie opbouwen met de mannen die ze moesten bewaken.

De cellen bevonden zich in vier blokken die samenkwamen in een gezamenlijke ruimte met een kleine televisie en een keukentje met een magnetron en een broodrooster. Dit was nodig omdat de gevangenen van deze extra beveiligde afdeling niet in de kantine mochten komen, waar ze contact konden maken met gedetineerden van de reguliere gevangenis.

In plaats van een mok kreeg Lucien een papieren bekertje. En in plaats van een ketel was er een kraan die water leverde dat warm was, maar niet echt heet. ‘De suiker is op,’ zei Allard, en hij hield een lege kom op.

‘Er staat meer in de kast,’ reageerde Blanton.

Allard opende het kastje en daar stonden drie pakken suiker. Hij pakte het pak met een blauw stipje erop en draaide zijn lichaam een beetje zodat de ci-

pier niet kon zien hoe hij de kom vulde. Terwijl hij dat deed stak hij zijn vingertoppen in het pak en haalde er een telefoon uit. Hij had vijftienduizend pond betaald om die de gevangenis binnengesmokkeld te krijgen, wat dit hoogstwaarschijnlijk het duurste kopje thee ooit maakte.

Behendig stopte hij de telefoon tussen zijn bovenarm en lichaam, waardoor die onzichtbaar bleef toen hij even later terugkeerde naar zijn cel. Allard liep langzaam, want niemand had ooit haast om weer opgesloten te worden en hij wilde geen argwaan wekken. 'Ik mag dit zeker niet buiten op het terras opdrinken?' vroeg hij.

'Je bedoelt de betonnen plaat omringd door een stalen hekwerk?' reageerde Blanton terwijl hij de celdeur weer voor hem opende. 'Je kent het antwoord daarop.'

'Je kunt het me niet kwalijk nemen dat ik het probeer.'

In de tijd dat hij bij wetshandhavers over de hele wereld bovenaan op de lijst van meestgezochte criminelen had gestaan, was Allard zo ongrijpbaar en mysterieus geweest dat hij bekendstond als *Le Fantôme*, het Spook. Nu was hij simpelweg Gevangene SS1230AA. Het was een pijnlijke val van de troon geweest, en hij was van plan om wraak te nemen op de mensen die daar verantwoordelijk voor waren.

Later die avond, lang nadat het licht was uitgegaan, liet hij de telefoon uit zijn nieuwe schuilplaats in zijn matras glijden en verstuurde een eenvoudig

bericht van twee woorden dat zijn plan voor vergel-
ding en vrijheid in werking zette.

Activeer Lazarus.

2

Pakjesochtend

Niemand had gezien wie het cadeau op de stoep voor de deur had gezet. Het was een kleine doos, keurig ingepakt in cadeaupapier vol kerstmannen, sneeuwvlokken en zuurstokken. Sydney ontdekte het per ongeluk, omdat ze er bijna tegenaan trapte toen ze naar buiten stapte om te gaan hardlopen. Ze was verbaasd, want kerst was pas over negen maanden. ‘Wat is dit nu weer voor ellende?’ Ze ging op haar hurken zitten om het wat beter te bekijken.

De meeste kinderen zouden blij zijn om een cadeau te ontvangen, maar Sydney was niet zoals de meeste kinderen. Ze was een spion, en haar eerste gedachte was: bom. Hoewel ze eerlijk gezegd wel vaker aan bommen dacht. Ze was tenslotte het meisje dat ooit had verkondigd: ‘Alles is goed, wat boem doet.’

Uit angst voor een boobytrap raakte ze het cadeau niet aan. In plaats daarvan drukte ze snel achter elkaar op de deurbel om iedereen's aandacht te trekken, leunde naar binnen en riep: 'Voordeur! Nu!'

Op de vorige plek waar ze hadden gewoond, een groot Schots landhuis dat het KAMP was gedoopt en dat zo'n beetje een kasteel was, zou deze oproep-techniek niet hebben gewerkt. Ze hadden moeten verhuizen omdat Umbra die plek had ontdekt en had aangevallen met onder meer een stormram en een reusachtige robotboor.

Nu woonden ze veel krapper in een enigszins vervallen huis van drie verdiepingen in een deel van Londen dat bekendstond als Camden Town. Daarheen verhuizen was een enorme aanpassing en nu, een maand later, begon het net een beetje als thuis te voelen. Zou Umbra hen alweer hebben gevonden?

'Schiet op!' spoorde Sydney de anderen aan.

Met z'n achten – zes kinderen en twee volwassenen – vormden ze de Wereldspionnen, een experimenteel team van geheim agenten dat MI6 inzette bij situaties waar volwassenen zouden opvallen. Ze dromden samen in de hal en op de stoep van hun nieuwe huis en voerden voorzichtig een geïmproviseerde beoordeling uit van hoe gevaarlijk het pakje was.

'Kun je lezen wat erop staat zonder het aan te raken?' vroeg Kat.

Het etiket was gedeeltelijk bedekt door een rode strik en Sydney moest een houding aannemen die half yoga, half Spider-Man was om de juiste hoek te

bereiken. ‘*Merry Kristmas*, voor de klinkerloze paperbacks.’ Ze stond op en voegde eraan toe: ‘*Christmas* is gespeld met een K.’

‘Enig idee wie het heeft achtergelaten?’ vroeg Brooklyn.

‘Nee,’ antwoordde Sydney. ‘Ik heb om me heen gekeken, maar er was niemand op straat.’

‘We zijn hier net komen wonen,’ merkte Parijs op. ‘Het kan zijn achtergelaten voor de vorige bewoners.’

‘Dit is een safehouse van MI6,’ zei Sydney. ‘Er heeft hier niemand gewoond.’

‘Bovendien is het aan ons gericht,’ zei Kat.

‘Het is aan de klinkerloze paperbacks gericht,’ reageerde Rio. ‘Hoezo zijn wij dat?’

‘Haal de klinkers uit het woord “paperbacks” en dan hou je zes verschillende medeklinkers over,’ antwoordde Kat. ‘P-R-B-C-K-S.’

‘En...’ zei Rio, die het nog steeds niet begreep.

‘Onze initialen,’ zei ze, alsof het overduidelijk zou moeten zijn.

Sydney nam ze door. ‘Parijs, Rio, Brooklyn, Caïro, Kat en Sydney. Paperbacks!’

Caïro keek Kat vol bewondering aan. ‘Jouw hersenen... begrijpen dat zomaar?’

Kat haalde haar schouders op. ‘Ik denk ’t.’

‘Dit is niet goed,’ zei Brooklyn ontmoedigd. ‘Als het aan ons is gericht, betekent dat dat iemand onze identiteiten kent en weet waar we wonen. We zullen weer moeten verhuizen, hè?’

‘Nee,’ zei Kat. ‘Ik denk dat het van Tru komt.’ Ze

wendde zich tot Moeder en Monty omdat het haar was opgevallen dat de volwassenen verdacht stil waren gebleven. ‘Ik heb gelijk, hè?’

Moeder glimlachte schaaпachtig. ‘In navolging van de geheimhoudingsverklaring van het Verenigd Koninkrijk kan ik die informatie bevestigen noch ontkrachten.’

‘Ik wist het,’ zei ze. ‘Paperbacks is nog maar het begin. Het hele ding is een puzzel.’

‘Hoe kom je daarbij?’ vroeg Parijs.

‘Ze heeft Christmas met een K geschreven,’ antwoordde Kat. ‘Zo schreven ze de *Kristmas Kwiz* altijd, de kerstpuzzeluitdaging die codekrakers elk jaar in december op het hoofdkwartier voor regeringscommunicatie, het GCHQ, in elkaar zetten.’

‘Je weet alles van oude puzzelwedstrijden?’ vroeg Rio met een opgetrokken wenkbrauw.

‘Jij weet alles van oude voetbalwedstrijden,’ was haar weerwoord. ‘Wat denk je dat op dit moment nuttiger is?’

‘Tru is de onderdirecteur van operaties en inlichtingen van MI6,’ zei Sydney terwijl ze het pakje oppakte. ‘Je zou denken dat ze wel wat beters te doen heeft dan ons laten schrikken.’

Op het KAMP hadden ze een hightech commandocentrum dat was verborgen in een priesterschuilplaats onder het huis. Hier was de keukentafel de ruimste werkplek, en daar maakte Sydney het pakje open en onthulde ze een groen horlogedoojsje met het logo van een gouden kroon. ‘Ze heeft ons een Rolex gegeven?’ vroeg Parijs verbijsterd. ‘Die zijn zó duur.’

‘Weten jullie de vorige keer nog dat we om een tafel zaten met een horlogedooosje?’ vroeg Brooklyn nadrukkelijk, terwijl ze Rio, Kat en Parijs aankeek. ‘Dat was de dag dat we elkaar voor het eerst ontmoetten en jullie drieën me ervan beschuldigden te hebben gestolen uit die winkel, Jenners.’

‘We hebben al gezegd dat het ons spijt,’ reageerde Rio schuld bewust. ‘Ga je het ons ooit vergeven?’

‘Het is allang vergeven,’ zei Brooklyn. ‘Alleen niet vergeten.’

‘En net als op die dag lijkt er geen horloge in te zitten.’ Sydney schudde een beetje met het doosje. ‘Het is licht.’ Ze opende het en er bleek een strookje papier in te zitten met een getypte boodschap erop, die ze hardop voorlas. ‘Spionnen op examen. Op de Albert Embankment staat een enkele paarse bloem omringd door rode klaprozen. Vind me daar om twaalf uur. Kleed je gepast voor thee. Kom niet te laat.’

‘Wat betekent dat nou weer?’ vroeg Brooklyn.

‘Geen idee,’ antwoordde Rio. ‘Maar “spionnen op examen” klinkt goed.’

‘We hebben niet veel tijd,’ zei Sydney. ‘We moeten onderweg maar bedenken wat het betekent.’

‘Onderweg waarheen?’ vroeg Parijs. ‘Hoe kunnen we nou gaan als we niet weten waar we heen gaan?’

‘We weten dat het op de Albert Embankment is,’ antwoordde ze. ‘Laten we die kant op gaan en het in de metro oplossen. Als Tru zegt: “Kom niet te laat”, moet je niet te laat komen.’

‘En als ze zegt: “Kleed je gepast voor thee”, moet je

je gepast kleden voor thee,' bracht Monty naar voren. 'Neem voordat jullie gaan even de tijd om naar boven te rennen en je om te kleden.'

'Ik hoef toch geen jurk aan, hè?' zei Brooklyn kreunend.

'Gepaste kleding voor thee is informeel maar netjes,' antwoordde Sydney, de mode-expert van het team. 'Je kunt een nette broek dragen.'

'Ja, want ik heb ook zoveel nette broeken,' zei Brooklyn sarcastisch.

'Geen zorgen, ik help je wel om iets uit te zoeken,' stelde Sydney haar gerust.

'Wel opschieten,' hielp Parijs hen herinneren. 'We hebben haast.'

Nadat iedereen zich had omgekleed in meer theewaardige kleding, snelden ze het huis uit op zoek naar Tru. Het was zaterdag, wat betekende dat het in Camden Town wemelde van de toeristen die naar de beroemde markten gingen, waar kooplieden van alles verkochten van vinylplaten en tweedehandskleding tot eten en souvenirs. Het team moest zich door de mensenmassa wringen om bij het metrostation te komen.

Eenmaal in de metro verzamelden ze zich achter in de wagon, sommigen zittend en sommigen staand, en brainstormden over mogelijke oplossingen. 'Een enkele paarse bloem omringd door rode klaprozen,' zei Caïro. 'Zou het een tuin zijn?'

'Zou kunnen,' antwoordde Sydney. 'Maar waarom zou een tuin maar één paarse bloem hebben?'

'De klaprozen zijn misschien herdenkingsklap-

rozen,' opperde Parijs. 'Is er een begraafplaats in de buurt van de Albert Embankment?'

'Volgens mij niet,' zei Kat.

'Het kan een wapenschild zijn,' opperde Rio. 'Of het ontwerp op een bord van een café.'

'Dat zijn allebei goede ideeën,' reageerde Sydney. 'Hoe beperken we het zoekgebied?'

'Goede gecodeerde boodschappen zijn heel precies,' zei Kat. 'Elk woord is gekozen met een reden, zoals *Kristmas* met een K en paperbacks. Tru noemde specifiek de klaprozen, maar niet wat voor bloem de paarse is. Waarom niet?'

'Misschien gaat het erom daarachter te komen,' antwoordde Brooklyn. 'Wat voor paarse bloemen bestaan er?'

'Lavendel, seringen, petunia, irissen en viooltjes zijn de eerste die bij me opkomen,' zei Parijs.

Sydney keek hem verbaasd aan. 'En dat weet je zomaar uit je hoofd?'

'Wat kan ik zeggen?' reageerde Parijs. 'Ik kijk soms tuinierfilmpjes om te ontspannen.'

'Heeft een van die bloemen iets te maken met de Albert Embankment?' vroeg Kat.

Brooklyn ging op haar telefoon op zoek naar een antwoord.

'Laat maar,' zei Rio. 'We hebben hier geen wifi.'

'Wij niet,' zei Brooklyn met een scheve grijns. 'Maar ik wel.'

Rio's mond viel open van verbazing toen er zoekresultaten verschenen op haar telefoon. 'Hè, hoe heb je dat voor elkaar gekregen?' vroeg hij.

‘Geen idee,’ antwoordde ze behoedzaam. ‘Misschien had ik gewoon geluk. Of misschien heb ik het noodnetwerk gehackt dat in de metro is opgezet zodat hooggeplaatste werknemers van de regering het kunnen gebruiken.’

‘Goh, dat klinkt ongelooflijk illegaal,’ merkte Parijs op.

Brooklyn haalde haar schouders op. ‘Jij hebt jouw manier van ontspannen, ik de mijne.’

‘Wat heb je gevonden?’ vroeg Sydney.

‘Niks over lavendel of irissen,’ antwoordde Brooklyn terwijl ze snel aan het typen was. ‘Eens kijken wat er met viooltjes gebeurt.’ Toen de resultaten op haar scherm verschenen grijsde ze breed. ‘Niet echt een viooltje, maar wel een *violette*: Violette Szabo! Bij het SOE-monument staat een bronzen borstbeeld van haar.’

‘Waar is dat?’ vroeg Kat.

‘Vlak bij het MI6-hoofdkwartier op de Albert Embankment.’

‘Perfect,’ zei Sydney. ‘Dat moet het zijn.’

‘Waar staat SOE voor?’ vroeg Caïro.

‘*Special Operations Executive*,’ legde Parijs uit. ‘Een organisatie die in de Tweede Wereldoorlog geheim agenten naar bezet Europa stuurde achter de vijandelijke linies. Ze waren gespecialiseerd in sabotage.’

‘SOE is ook de afkorting van Spionnen Op Examen,’ zei Kat. ‘Elk woord en elke letter gekozen met een reden.’

De Albert Embankment liep ongeveer anderhalve

kilometer langs de Theems, vanaf Vauxhall Cross met het M16-hoofdkwartier tot de Westminster Bridge. Halverwege bevond zich een plantsoentje met het monument. Het bestond uit een marmeren voetstuk, bijna twee meter hoog, en een bronzen borstbeeld van een opstandig kijkende Violette Szabo, een agent die was opgegroeid in Lambeth, een wijk in de buurt.

‘Klaprozen,’ riep Parijs uit toen ze erop afliepen en de herdenkingskransen zagen die om het voetstuk lagen.

Sydney voelde zich meteen aangetrokken tot het standbeeld. ‘Moet je haar zien. Het is duidelijk dat ze een taaie was.’

‘Je lijkt wel een beetje op haar,’ merkte Brooklyn op.

‘Vind je?’ Sydney straalde. ‘Ik had goed bij de soe gepast. Voor mij hadden de letters gestaan voor Sabotage Of Explosieven.’

‘Oké, we hebben Violette en de rode klaprozen gevonden,’ zei Caïro. ‘Maar waar is Tru? Ik had gedacht dat ze hier zou zijn.’

‘Ik ook,’ gaf Parijs toe.

‘Er moet nog een aanwijzing zijn... ergens verborgen,’ zei Kat terwijl ze de omgeving in zich opnam.

‘Die kunnen we dan maar beter snel vinden,’ zei Rio. ‘Het is al halftwaalf.’

Brooklyn dacht even na. ‘We zouden haar om twaalf uur moeten ontmoeten. Kat zei dat elk woord met een speciale bedoeling is gekozen. Dus wat is er zo speciaal aan twaalf uur?’

‘En ze heeft niet gezegd “ontmoet me”,’ bracht Kat

naar voren. ‘Ze zei: “Vind me om twaalf uur”.’

‘Je vindt iets of iemand op een plek,’ zei Brooklyn. ‘Hoe kan twaalf uur een plek aangeven?’

‘De kransen!’ riep Caïro uit. ‘Die liggen in een kring, als een klok.’

Kat grijsde. ‘Dat is briljant!’ Ze pakte de krans op die aan de bovenkant van de cirkel lag, waar de twaalf zou zijn. Er zat een enveloppe aan, dat ze aan Caïro gaf. ‘Jij hebt het raadsel opgelost, dus jij mag het openmaken.’

‘Echt?’ Trots glimlachend maakte Caïro de verzegelde envelop open en haalde er een kaartje uit dat hij voorlas aan de anderen. ‘Er staat: “Heersers van Engeland”, en dan volgt er een lijst met koningen en koninginnen.’

‘En dat is het?’ vroeg Sydney.

‘Dat is het.’ Hij gaf haar het kaartje. ‘Kijk zelf maar.’

Heersers van Engeland

Elizabeth I

George IV

Mary I

Richard II

Henry III

James V

‘Ik vraag me af wat dit te maken heeft met de Special Operations Executive,’ zei Kat. ‘Ik weet zeker dat er een verband moet zijn.’

‘Alleen zit er verder geen aanwijzing bij,’ zei Rio. ‘Behalve die lijst van koningen en koninginnen.’

‘Wat betekent dat de lijst de aanwijzing moet zijn,’ zei Sydney.

‘Ik ben opgegroeid in New York, waar zo’n beetje het enige wat we over de Britse monarchie leerden was dat wij die met een revolutie verslagen hebben,’ zei Brooklyn. ‘Kan iemand me vertellen of deze heersers bijzonder belangrijk of opzienbarend waren?’

‘Elizabeth was van groot belang en Bloody Mary was berucht,’ antwoordde Sydney. ‘Maar over het algemeen is het een mix van belangrijke en minder belangrijke heersers zonder onderling verband.’

‘Dat niet alleen,’ zei Parijs, kijkend naar de lijst. ‘Maar James de vijfde hoort er niet bij.’

‘Waarom niet?’ vroeg Brooklyn.

‘Hij was de koning van Schotland, niet van Engeland,’ legde Parijs uit. ‘Dat weet Tru heus wel.’

‘Dan is dat het haakje,’ zei Rio. ‘Kat heeft me geleerd dat als je bij iets blijft haken omdat het niet helemaal past, dat vaak de beste manier is om een code te kraken.’

Kat knikte trots naar hem.

‘Dus waarom zit James de vijfde er dan bij?’ vroeg Sydney. ‘James de eerste zou wel gewerkt hebben, want hij was de koning van Engeland.’

‘Dus het gaat om vijf in plaats van één,’ zei Parijs hardop denkend.

Kats ogen gingen wijd open en ze zocht snel iets op op haar telefoon.

‘Wat is er?’ vroeg Brooklyn opgewonden. ‘Wat heb je gevonden?’

‘Zie je wel, de SOE!’ riep Kat uit toen ze de resul-

taten zag. 'Tru is een genie in codes en cijfers. Een absoluut genie.'

'Weet je waar ze is?' vroeg Parijs.

'Ja,' antwoordde Kat. 'En als we opschieten komen we misschien nog wel op tijd.'

Tru-torial

Kat legde uit hoe ze de code had gekraakt terwijl ze over de Westminster Bridge renden. ‘Het cijfer achter de naam van iedere monarch geeft aan welke letter van die naam gebruikt moet worden. Dus bij Elizabeth de eerste, neem je de E, want dat is de eerste letter.’

‘Wat betekent dat George de vierde een R is,’ zei Parijs, die het begreep.

‘Precies.’

‘Dat is geniaal,’ reageerde Rio. ‘Wat komt er voor woord uit?’

‘Ermins,’ antwoordde Kat.

‘Wat is Ermins?’ vroeg Brooklyn.

‘Het St. Ermin’s hotel bevindt zich vlak bij St. James’ Park,’ antwoordde ze. ‘Het is de plek waar de SOE is ontstaan en waar het oorspronkelijke hoofdkwartier was.’

‘Hebben ze een theesalon?’ vroeg Sydney.

‘Die gaat om twaalf uur open.’

Ze renden zo hard als mogelijk was met het verkeer, de toeristen en hun theewaardige kleding, en raceten langs de Elizabeth Tower, tussen de standbeelden op het Parliament Square door en langs Westminster Abbey, wat een cruciale plek was geweest bij hun vorige missie. Op een gegeven moment waren ze nog geen acht meter bij de plek vandaan waar Lucien Allard was gearresteerd tussen de gasten die arriveerden voor het huwelijk van prins Frederick en prinses Sophie.

Het St. Ermin’s hotel had de vorm van een hoefijzer met een binnenplaats met een hek dat bewaakt werd door twee standbeelden van honden met een schild. Toen ze op de ingang af sprintten begon de Big Ben twaalf uur te slaan. ‘We zijn officieel te laat,’ zei Caïro.

‘Pas als de twaalfde slag heeft geklonken,’ verkondigde Sydney. Als ze was blijven staan om rond te kijken, zou ze hebben gezien dat de lobby indrukwekkend was, met sierlijk pleisterwerk, brede trappen en een enorme kroonluchter. Er was zelfs een glazen vitrine met voorwerpen die bewezen dat het hotel een band had met de SOE. Maar ze had te veel haast om dat op te merken. Ze stormde op een hotelmedewerker in uniform af en flapte eruit: ‘Theesalon?’

‘Boven naar –’

Sydney wachtte niet tot hij uitgesproken was. Ze nam de trap met twee treden tegelijk, liep onderweg bijna een paar gasten omver, en kwam in de theesa-

lon aan op het moment dat de klok twaalf sloeg. ‘Twaalf uur,’ verklaarde ze trots, waarna ze haar kleren rechte trok en een paar keer diep ademhaalde.

‘Net aan,’ reageerde een stem niet echt onder de indruk.

Sydney draaide zich om naar Tru, die niet alleen een van de hooggeplaatste vrouwen binnen MI6 was, maar ook een van de stijlvolste – een combinatie waar Sydney grote bewondering voor had. Tru was bijna één meter tachtig lang en droeg een bosgroene jurk die tot op haar kuit kwam en die driehoekige marineblauwe stukken in de rok had. Hij was zowel eigentijds als klassiek.

‘Mooie jurk,’ merkte Sydney op. ‘Van welke ontwerper?’

‘Ze heet Polly. Ze heeft een winkel in Chelsea. Ik hou van haar, want ze is altijd op tijd. Daarover gesproken, waar zijn de anderen?’

‘Laat, zoals gewoonlijk,’ zei Sydney, rollend met haar ogen.

‘Omdat we alle mensen moesten helpen die jij bijna omver had gelopen,’ zei Parijs toen hij en de anderen binnenkwamen. ‘Spionnen worden geacht zich in en uit de schaduwen te bewegen, weet je, niet over en door burgers heen.’

Tru nam het team snel op. ‘Jullie punctualiteit kan beter, maar jullie zijn tenminste gepast gekleed. Geen tijd te verspillen. Laten we gaan zitten.’

De theesalon in het St. Ermin’s hotel was elegant, met heldere kleuren en natuurlijk licht. Tru had een aparte ruimte gereserveerd met een lange tafel waar

ze mandjes met versgebakken scones geserveerd kregen, met dikke room en huisgemaakte jams. Op serveertorens waren zorgvuldig minicakejes, taartjes en sandwiches uitgestald, en een ober bood hun een ruime keuze aan thee aan. Alles zag er geweldig uit en smaakte nog beter.

Zodra ze geïnstalleerd waren en de ober was vertrokken, vroeg Brooklyn: ‘Wat is de gelegenheid?’

‘Nu Londen jullie thuis is, wil ik dat jullie wennen aan het feit dat dingen hier wat formeler gaan dan in Schotland het geval was,’ zei Tru. ‘En we moeten het over zaterdagschool hebben.’

‘Wat?’ zei Caïro kreunend. ‘Moeten we op zaterdag naar school?’

‘Nee,’ antwoordde Tru. ‘Jullie mógen op zaterdag naar school... met mij als jullie docent.’

‘Is dat het “spionnen op examen” dat u bedoelde in het bericht?’ vroeg Rio.

‘Precies,’ antwoordde Tru. ‘Elke week komen we samen voor een tutorial.’

Parijs grijnsde en vroeg: ‘Zei u nou Tru-torial?’

Ze lachte. ‘Nee, maar zo zullen we ze noemen. Elke zaterdag geef ik jullie Tru-torials over vergevorderde spionage. Het was C’s idee,’ zei ze, verwijzend naar de baas van MI6.

‘Echt?’ vroeg Parijs. ‘C?’

‘Jullie hebben indruk op hem gemaakt en hij wil jullie trainen voor moeilijkere opdrachten.’

Het team wisselde opgewonden blikken uit.

‘Maar het is onder voorbehoud en dat heb ik uitgebreid met Moeder en Monty besproken,’ ging ze

verder. ‘Jullie hoeven dit niet te doen. Het is aan ieder van jullie om zelf te beslissen of je mee wilt doen. Je kunt ervan afzien zonder straf of oordeel. Maar als je ervoor kiest om ermee door te gaan, moet je je volledig inzetten. Elke zaterdag. Geen afzeggingen.’

‘Schrijf mij maar in,’ zei Sydney.

‘Ik stel je enthousiasme op prijs, maar je moet er wat zorgvuldiger over nadenken,’ reageerde Tru. ‘Wacht tot de derde les. Dan heb je een paar weken om een juiste afweging te maken. Goed, ik heb deze plek vandaag als start gekozen vanwege een heel belangrijke reden. Dit is het hotel waar Winston Churchill de soE heeft opgericht met als taak: “Steek het bezette Europa in brand”.’

‘Wat bedoelde hij daarmee?’ vroeg Brooklyn.

‘De nazi’s hadden een groot deel van het continent bezet, en moesten gestopt worden. Om dat te doen moesten agenten achter de vijandelijke linies komen en daar zorgen voor verwarring en verwoesting.’

‘Agenten zoals Violette Szabo?’ vroeg Sydney.

‘Precies. Ze werd in deze kamer gerekruteerd door een romanschrijver met de naam Selwyn Jepson die een spionnenbaas was geworden. Hij was het die als eerste het nog niet aangeboorde potentieel inzag van vrouwen gebruiken als agenten. Violette was dapper, intelligent en onverschrokken.’ Tru nam even een pauze om een slokje darjeeling-thee te nemen. ‘En ze werd nog voor haar vierentwintigste verjaardag gevangengenomen, gemarteld en geëxecuteerd.’

Ze nam nog een slokje om dit te laten bezinken.

‘Hoewel spionage er in films altijd aantrekkelijk

uitziet, is het vaak naar, gevaarlijk werk,' ging ze verder. 'Dus jullie begrijpen waarom we willen dat jullie er eerst goed over nadenken voordat jullie een beslissing nemen.'

'Ik moet zeggen,' zei Rio, die dolgelukkig smulde van een sandwich met kip en dragon, 'dat ik alleen al vanwege het eten neig naar ja.' Hij typte wat opmerkingen over de sandwich in zijn telefoon voor de app over eten die hij aan het ontwikkelen was.

'Je zou verfijnd eten als uitzondering moeten zien, niet als regel,' reageerde Tru. 'We ontmoeten elkaar elke zaterdag op een andere locatie die direct verband houdt met de les van die dag en de geschiedenis van de Britse inlichtingendienst.'

'Vertelt u ons van tevoren waar we afspreken?' vroeg Brooklyn. 'Of moeten we de locatie vinden door eerst een aantal codes te kraken, net als vandaag?'

'Puzzels en gecodeerde berichten zijn leuker, denk je niet?' antwoordde Tru speels. 'Daarover gesproken, wie heeft het lijstje met koningen en koninginnen opgelost?'

'Kat,' antwoordden de anderen.

'Ze heeft ook de klinkerloze paperbacks gekraakt,' voegde Sydney eraan toe.

Tru glimlachte naar haar. 'Goed zo, Kat. Jij krijgt de trofee.' Ze haalde een horloge tevoorschijn en gaf het aan een verraste, maar glimlachende Kat.

'Is dat de Rolex?' vroeg Parijs.

'Hij staat bekend als de James Bond Submariner, want het is het duikhorloge dat Sean Connery droeg

in *Goldfinger* en het was geïnspireerd op het uurwerk dat Ian Fleming droeg toen hij een spion was,' antwoordde Tru. 'Dit is het horloge dat ik aan het begin van mijn carrière vol trots droeg.'

Parijs was stomverbaasd. 'U geeft haar een horloge dat duizenden ponden waard is omdat ze een puzzel heeft opgelost?'

'Twee puzzels,' corrigeerde Tru hem. 'En ze krijgt het maar een week.'

'Hoezo?' vroeg Caïro.

'Het horloge gaat elke week naar de beste leerling,' legde Tru uit.

Kat grijnsde. 'Dus u zegt dat ik het voor altijd krijg?'

'Die Kat krijgt zowaar kapsones,' zei Sydney. 'Heerlijk, maar ik zal je een toontje lager laten zingen.'

'Kunt u ons meer vertellen over de lessen en hoe ze er ongeveer uitzien?' vroeg Brooklyn.

'We gaan gebruikmaken van het feit dat jullie in Londen zijn en dicht bij de actie zitten. Naast leren over de geschiedenis van M16, zullen jullie ook dingen meekrijgen over lopende operaties, zodat jullie een zo actueel mogelijke training krijgen.'

Sydney kon haar opwinding amper bedwingen. 'Bijvoorbeeld?'

'Vandaag zullen we bijvoorbeeld een bedreiging bespreken die wij hebben ontdekt en hebben doorgevoerd aan M15.'

'Waarom hebben jullie het doorgevoerd aan M15 als M16 het heeft ontdekt?' vroeg Caïro.

‘Omdat M16 op een paar uitzonderingen na verantwoordelijk is voor operaties in het buitenland, en M15 zich bezighoudt met alles hier in eigen land. Deze bedreiging gaat over maandag in Londen.’

‘Hier in de stad?’ vroeg Brooklyn opeens nerveus. ‘Wat is het precies?’

Tru checkte nog even snel of niemand haar kon horen. ‘We hebben een aantal berichten onderschept die verwijzen naar *Lazarus* en een mogelijke bom op een spoorwegstation.’

Nu keek het hele team bezorgd. ‘Ik heb er niks over gezien op het nieuws,’ zei Kat.

‘Natuurlijk niet,’ reageerde Tru. ‘Dat is het geheime deel van de geheime dienst. We willen niet dat mensen in paniek raken.’

‘Gaan ze dan op z’n minst de stations sluiten?’ vroeg Parijs.

‘Vooralsnog niet,’ antwoordde Tru.

Rio kon het niet geloven. ‘Waarom niet?’

‘Omdat er elke dag tientallen bedreigingen zijn. Het is de taak van de inlichtingendienst om die te analyseren, te bepalen welke echt zijn en te bedenken hoe ze tegengehouden moeten worden. In het ideale geval wordt dit allemaal gedaan zonder het publiek te waarschuwen. M15 laat zijn beste mensen er op dit moment aan werken.’

‘Oké,’ zei Sydney. ‘Waarom wilt u het er met ons over hebben als M15 het al regelt?’

‘Ik wil voornamelijk zien hoe jullie probleemoplossend te werk gaan,’ antwoordde Tru. ‘Bovendien

zou ik het fijn vinden als meer mensen deze informatie bestuderen om ervoor te zorgen dat we niets over het hoofd zien.'

'Klinkt goed,' zei Kat, die klaar was voor de uitdaging. 'Vertel ons alles.'

'We hebben drie aparte berichten onderschept die Lazarus noemen. Gecombineerd melden ze: "Twee spoorwegstations. Eén bom. Maandag. Eén uur 's nachts, negen en tien uur 's ochtends, vier uur 's middags, zes en zeven uur 's avonds.'"

'Dat is alles?' vroeg Parijs.

'Ja,' antwoordde Tru.

Hij keek naar de anderen. 'Oké, we zullen haar laten zien hoe wij werken.'

'Goed,' zei Brooklyn. 'Ten eerste, wie of wat is *Lazarus*'?

'Dat weten we niet,' gaf Tru toe. 'We gaan ervan uit dat het een of andere code is. Kan een persoon zijn, een plek of de naam van een operatie.'

'In de Bijbel stond Lazarus op uit de dood,' zei Rio. 'Dat zou belangrijk kunnen zijn.'

Tru glimlachte. 'Heel goed. Dat zou er zomaar iets mee te maken kunnen hebben. Maar codenamen zijn vaak willekeurig, dus het is belangrijk om er niet te veel waarde aan te hechten.'

'Als het twee spoorwegstations zijn, denk ik aan St. Pancras en King's Cross,' zei Sydney.

'Hoezo?' vroeg Brooklyn.

'Dat zijn de enige twee spoorwegstations in de stad die zo dicht bij elkaar liggen dat één bom invloed zal hebben op allebei,' antwoordde Sydney.

Tru was onder de indruk. ‘Uitstekende deductie. En verder?’

‘De tijden,’ antwoordde Caïro. ‘Om negen uur ’s ochtends en zes uur ’s avonds zijn de stations het drukst met mensen op weg naar hun werk of naar huis.’

‘Dat is een goeie,’ zei Brooklyn. ‘Maar er stonden nog vier tijden bij. Misschien heeft het te maken met de aankomst of het vertrek van een specifieke trein.’

‘Ze zouden die tijden moeten vergelijken met de geprogrammeerde aankomsttijden en vertrektijden op beide stations,’ voegde Parijs eraan toe.

‘Wat precies is wat M15 op dit moment aan het doen is,’ zei Tru. ‘Goed zo.’

Kat schudde haar hoofd. ‘Maar het is verwarrend.’

‘Hoezo?’ vroeg Tru.

‘Er zijn zes tijden, twee stations, en de optie van zowel aankomst als vertrek,’ antwoordde Kat. ‘Dat is een totaal van vierentwintig variabelen. Er is geen precisie.’

‘Misschien is dat om de samenzweerdere opties te geven om te kijken wat het beste werkt?’ opperde Brooklyn.

‘Misschien,’ gaf Kat toe. ‘Maar hoe meer opties er zijn, hoe meer kans op miscommunicatie. Waren de tijden opgeschreven zoals u ze opnoemde? Eén uur ’s nachts? Zes uur ’s avonds?’

‘Eigenlijk niet, nee,’ antwoordde Tru. ‘Er waren zes klokafbeeldingen met de tijden erop aangegeven en een aantekening erbij of het voor of na de middag

was. Kijk.' Ze liet haar telefoon rondgaan, waar een foto op stond van de klokken.

'Dat is nog verwarrender,' zei Kat. 'Waarom een klok in plaats van het in getallen uit te schrijven?'

'Het zou om de eigenlijke klokken kunnen gaan,' opperde Sydney. 'Op elk station staan grote klokken. Misschien is het een aanwijzing over waar de bom geplaatst moet worden.'

'Dat is echt een goeie,' reageerde Brooklyn. 'Voor St. Pancras staat een klokkentoren. Een bom daar bovenin zou dramatisch zijn en veel schade aanrichten.'

'Wat precies de reden is dat M15 de klokkentoren heeft onderzocht en veiliggesteld,' merkte Tru op.

'Nog iets,' zei Kat. 'De treintijden worden altijd aangegeven met een 24 uursklok om ervoor te zorgen dat niemand per ongeluk twaalf uur te vroeg of te laat komt.'

'Je hebt gelijk,' reageerde Parijs, kijkend naar de foto op Tru's telefoon. 'We moeten ze omzetten. Eén uur 's nachts, negen en tien uur 's ochtends, vier uur 's middags, zes en zeven uur 's avonds.' Terwijl hij ze oplas schreef Kat de bijbehorende 24 uurskloktijden op een servetje.

1.00 9.00 10.00 16.00 18.00 19.00

Rio keek naar haar. 'Zie je iets?'

Kat analyseerde de cijfers met samengeknepen ogen. 'Ja.'

'Wat?' vroeg Brooklyn.

'Ik weet het nog niet,' antwoordde Kat. 'Ik zie alleen dat het erin zit en er probeert uit te komen.'

De anderen bleven stil terwijl Kat bleef zoeken naar een verband of patroon.

‘Dit maakt een belangrijk deel uit van onze probleemoplossende techniek,’ fluisterde Parijs. ‘We laten Kat met rust als ze dat gezicht trekt.’

Tru fluisterde terug. ‘Solide strategie.’

Toen Kat het eindelijk zag kon ze het niet geloven. ‘Het is de meest basale code ooit! Hoe kon ik dat missen?’

‘Je zou niet de enige zijn, liefje,’ reageerde Tru. ‘Wat denk je te hebben gemist?’

‘Het is een A-één Z-zesentwintig code,’ legde Kat uit. ‘Elk getal staat voor de bijbehorende letter in het alfabet. Eén is A, twee is B, enzovoort.’

‘Welke letters zijn het?’ vroeg Caïro.

‘A, I, J, P, R, S,’ somde Kat op terwijl ze de letters opschreef.

‘Is het net als met die paperbacks dat het een woord wordt als je de ontbrekende letters toevoegt?’ vroeg Caïro.

‘Nee, het is een anagram,’ antwoordde Kat. ‘Er staat *Parijs*.’

Voor Suzanne

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *City Spies 7: Europe*

Verschenen bij Aladdin, een imprint van Simon & Schuster Children's
Publishing Division

© 2026 James Ponti

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mariella Manfré

Omslagafbeelding en illustraties: © Yaoyao Ma Van As

Grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 8309 6

ISBN e-book 978 90 261 8341 6

ISBN audioboek 978 90 261 8342 3

NUR 283, 284